

KUNSTAVISEN

HJEM › INTERVJUER

Kunst + historie = sant

Kunstneren Wendimagegn Belete i sitt atelier. Fotograf/eier: Wendimagegn Belete

I januar 2018 sto jeg første gang foran Wendimagegn Beletes verk i Galleri LNM i Oslo. Han var presentert som en av tre unge, lovende kunstnere, og var representert med flere store, kontrast- og fargesterke lerreter. Formspråket var ekspressivt og motivene inneholdt en rekke historiske og kunsthistoriske referanser. Maleriene var overbevisende sikkert utført, og hadde noe nytt, friskt og særegent over seg. Wow, dette er en kunstner som vet hva han holder på med, tenkte jeg. Han får vi snart se og høre mer om.

HILDE MØRCH

Wendimagegn Belete (f. 1986) (wendimagegnbelete.com) har de to siste årene disponert et av de tre ærverdige atelierene på toppen av Oslo Rådhus. Høyt under taket og stor plass gjorde det mulig å arbeide frem malerier og monotypier i store formater og flere utstillinger i denne perioden. Toårsperioden ble avsluttet sommeren 2019, og han er nå på plass i nytt atelier på Montebello i Oslo.

Høsten 2019 var særdeles travel. I slutten av november åpnet han to separatutstillinger: i [Kristin Hjellegjerde Gallery](#) i London og i [Fotografiens Hus](#) i Oslo. I Kristin Hjellegjerde Gallery viste han en rekke store malerier og i Fotografiens Hus var det store, håndkolorerte og bearbejdede, eldre fotografier som ble vist, fotografier tatt under Italias forsøk på å kolonisere Etiopia. Og – som om ikke det var nok utstillingsaktivitet i løpet av et år: rett før jul åpnet Sparebankstiftelsen DNB sin årlige stipendutstilling i [Oslo Kunstforening](#), der Wendimagegn Belete var valgt ut å stille ut sammen med to andre - Kamilla Langeland og Germain Ngoma, der sistnevnte kunstner vant. Videre er han i 2020 aktuell med separatutstillinger i Etiopia, i Small Projects i Tromsø og i Galleri LNM.

Etter at Wendimagegn Belete fullførte sin mastergrad ved Kunstakademiet i Tromsø i 2017, har karrieren skutt fart. Han arbeider innen en rekke medier; video, maleri, foto og tekst, i tillegg til ulike materialer han finner ut at kan egne seg. Hans arbeider tar ofte utgangspunkt i historie og identitet basert på hans etiopiske bakgrunn.

Fra Wendimagegn Beletes atelier. Fotograf: Wendimagegn Belete

POPULÆRT

SISTE

En utvidelse av samtalen om kunst

Jan 06 2020 - 07:00

Total transformasjon av Nordnorsk Kunstmuseum

Jan 06 2020 - 07:00

Kvinnens plass er ikke lenger på kjøkkenet

Jan 06 2020 - 07:00

1.500 mennesker demonstrerte for bevaring av Y-blokka

Jan 06 2020 - 07:00

Hold deg oppdatert med vårt ukentlige nyhetsbrev.

ABONNER

Gratulerer med tre utstillinger parallelt! Når dette intervjuet kommer på trykk, står fortsatt Sparebankstiftelsen DNBS stipendutstilling (frem til 19. januar). Det skjer mye spennende for deg nå. Du har bak deg et forrykende travelt år og er på vei inn i et nytt som ser ut til å bli vel så hektisk. Kan du fortelle om utstillingsplanene i 2020?

Utstillingsåret 2020 speiler på mange måter min bakgrunn. Jeg er født og oppvokst i Etiopia, har bachelorutdannelse fra Addis Abeba, masterutdannelse fra Kunstakademiet i Tromsø og har de siste to årene bodd og arbeidet i Oslo. Det ser ut til å bli tre separatutstillinger; en i Addis Abeba ved National Museum mot slutten av året, en i Galleri LNM i Oslo og en trolig i Small Project i Tromsø. Jeg ser spesielt frem til å vise verkene mine i Etiopia, siden tematikken i verkene relaterer seg i så stor grad til Etiopias historie. De siste fire årene har jeg ikke vist utstillinger der, så det er viktig for min videre karriere.

På vei inn i Oslo Kunstforenings utstilling, Sparebankstiftelsen DNBS stipendutstilling, er det første verket du møter Wendimagegn Beletes videoverk «Zemen» 2019. Fotograf: Christina Leithe Hansen Eier: Oslo Kunstforening

Det store videoverket du nå viser i Sparebankstiftelsen DNBS stipendutstilling i Oslo Kunstforening med tittelen «Zemen» 2019, er det første som møter oss når vi entrer galleriet – en flere meter lang filmcollage og videoverk som inneholder utvalgte deler «fra manuskripter, trykket propaganda og originale teaterkostymer», som det står på Oslo Kunstforenings hjemmesider. «Scener fra arkivfotoграфиene gjenskapes av unge skuespillere, og tradisjonell Azmari-sang fremføres av populære etiopiske musikere». Landskap og arkitektur skaper stadig skiftende teatraliske tablåer av ulike ideologier ved bruk av teatraliske påfunn som refererer til agitprop-teater, propaganda og fremmedgjøring, kjent fra Berthold Brechts teatertechnik. Kan du fortelle litt om dette arbeidet?

Det er et videoverk, en slags collage, som tematiserer historie, identitet og min erfaring som etioper, og som varer i 15 minutter. Jeg jobber mye med arkivmateriale, altså allerede eksisterende materiale, som for eksempel gamle videoopptak og gamle fotografier, som jeg bearbeider videre. I videoverket, «Zemen» har jeg samlet fotografisk dokumentasjon av teateroppsetninger fra tre av Etiopias hovedteatre som kan dateres tilbake til 1955. Teatrene har gått gjennom tre ulike ideologiske perioder – tiden under Haile Selassie, 1930-1974, den marxistiske perioden, 1974-1991, og frem til dagens teater, fra 1991 og fremover. De tre ideologiske regimene speiler teatrenes skifter og viser teaterets rolle som propagandaverktøy. Jeg har filmet teaterets skuespillere ikledd kostymer fra alle de tre tidsperiodene, hvor jeg både guidet dem og de improviserte, og alt dette er satt sammen til et verk.

Wendimagegn Beletes verk «Zemen» 2019, som vises i Oslo Kunstforening nå. Fotograf: Christina Leithe Hansen Eier: Oslo Kunstforening

Hvorfor tittelen «Zemen»?

Zemen er et amharisk ord som røft kan oversettes til «Era» eller opplevelsen av tid. Jeg kalte dette verket «Zemen» fordi det inkorporerer en refleksjon over de tre periodenes ideologier som preget teaterstykkene.

Din bakgrunn fra Etiopia, et land med en fantastisk spennende, og for mange i Norge, ukjent historie, synes å være viktig i ditt arbeid. Kan du fortelle litt om dette?

Det som interesserer meg og som jeg reflekterer rundt, er historie, historiefortelling og identitet, og hvordan jeg forholder meg til historie og nåtid. Historien er for øvrig her og nå. Den skjer nå, og vi må lære av det som har skjedd før. Det er denne reisen som interesserer meg.

Er det spesielle kunstnere som inspirerer?

Den etiopiske kunstscenen inspirerer meg, og særlig en kunstner som Elias Sime, født i 1968. Han lager kunst med materialer fra dagliglivet som integrerer håndverk og kunst på en fascinerende måte. Han har blant annet skapt Zoma Museum i Addis Abeba (www.zomamuseum.org) som er et helt spesielt sted som jeg anbefaler alle å

besøke. Jeg er der hver gang jeg er i Etiopia, og kjenner også kunstneren. Han har over år bygget opp et organisk, økologisk og miljøfokustert museum, et slags «Gesamtkunstwerk» for arkitektur, natur, kunst og kunsthåndverk, der skillene opphører, og der han har brukt gamle byggeteknikker og materialer. Alt rundt ham blir kunst! Hans atelier, hjem, performancer, barnehage og mye annet blir integrert. Livet og kunsten smelter sammen. I Etiopia har vi ikke så mange museer og gallerier som her, og Zoma Museum blir derfor desto viktigere. De driver for øvrig utstrakt formidlingsvirksomhet og er viktig for å bli kjent med etiopisk kunst, kultur og historie.

Hvordan ser en vanlig arbeidsdag i atelieret ut for deg?

Jeg begynner alltid dagen med en god kopp etiopisk kaffe. Starter så med gjennomgang av eposter og arbeid på PC, og går så over til arbeidet med kunst. Jeg jobber minst åtte timer pr dag, ofte med musikk i bakgrunnen. Det gir meg energi til å jobbe. Hvis jeg jobber med videoverk, kan jeg også jobbe hjemmefra. Ellers bruker jeg jo mye av tiden på å jobbe, reflektere og tenke ut nye idéer og prosjekter – utenfor atelieret. Når man er kunstner og jobber selvstendig, er jobben og kunsten med meg hele tiden – hele døgnet!

Du har din Bachelor of fine Arts and Design fra AAU Alle School for Fine Arts and Design i Addis Abeba, og har også utdanning fra Kunstakademiet i Tromsø. Kan du fortelle litt om eventuelle forskjeller på kunstutdannelsene i de to landene?

AAU Alle School for Fine Arts and Design i Addis Abeba er et klassisk kunstakademi som er i sterk endring. De har hovedfokus på tradisjon og kunsthåndverk, det fysiske ved kunsten. De fleste av professorene som underviser der har utdannelsen sin fra Russland og Cuba – fra den marxistiske perioden i Etiopia – og er følgelig preget av det. Dette er imidlertid i endring og utvikling med de nye tidene Etiopia nå er inne i. De forsøker å tenke nytt uten å miste seg selv og sin egenart. Ved Kunstakademiet i Tromsø er det en annen tilnærming – et større fokus på det konseptuelle ved kunsten. De to utdanningsinstitusjonene har helt forskjellig energi, hvilket har vært viktig for min utvikling. Jeg har fått det beste fra to steder!

Wendimagegn Beletes videoverk «Unveil», 2017, som ble vist på Høstutstillingen i 2019.

Fotograf/eier: Wendimagegn Belete

Dine verk oppleves som spennende oppdagelsesreiser – reiser i både nåtid og fortid. Det store videoverket du viste på Høstutstillingen høsten 2019, «Unveil» fra 2017, er spesielt tydelig i så måte. Etiopia er et spesielt spennende land på det afrikanske kontinent, blant annet et av to land som aldri ble kolonialisert, den kristne kirken ble grunnlagt allerede på 300-tallet og landet etablerte kristendommen som statsreligion allerede rundt år 350. Landets arkeologi og historie strekker tilbake til menneskehetens opprinnelse for millioner av år siden, og historisk tid går 3000 år tilbake. Er du oppvokst med historien nærværende?

Ja, Etiopias historie har jeg fått inn fra jeg var liten av, og videoverket jeg viste på Høstutstillingen i 2019 var inspirert av den antikoloniale krigen fra 1935-1941, da Italia okkuperte Etiopia. Jeg vokste opp med denne historien nærværende. Mine besteforeldre opplevde den italienske okkupasjonen. Det er en historie vi ikke ser i mainstream media, og er et interessant fenomen. Italia har okkupert Etiopia to ganger – i 1896 og i 1935-41. For å kunne lage videoverket lette jeg i arkiver etter filmer og fotografier og klippet ut 3000 portretter av etiopere som forsvarte landet sitt mot inntrengerne. Verket er uten lyd, helt bevisst, og var min masteroppgave. Det fikk en god plassering på toppen av trappen i 2. etasje Kunsternes Hus. Historien er viktig å ha med seg i livet for å forstå samfunnet vi er en del av.

hilde.morch@kunstavisen.no

Ansvarlig redaktør:

Mona Gjessing

Kunstavisen arbeider etter Vær varsom-plakaten og Redaktør-plakaten.

Kunstavisens eier og utgiver er Eckbos Legat.

© 2020 Kunstavisen AS

avtale med kunstneren/BONO (Billedkunst Opphavsrett i Norge). Verk kan ikke gjengis uten hjemmel i lov eller tillatelse fra rettighetshaver/BONO. Ønsker du å bruke kunstverk? Kontakt BONO for å få lisens - www.bono.no

Redaksjonen

Redaksjonsrådet

Personvern

Developed by: [Ramsalt](#)